

prism

บันทึกคดีปริศนาที่ไม่นำมาบรรจุกันได้

뽕명아파트 꽃미남 수사일지

ซองแฮยอง

เขียน

มินตรา อินทรรัตน์

แปล

กดจออ่าน

“เราหอรอ ห้องนี้ปิดประตูไว้นาน
หรือห้องจะขึ้นเพราะไม่ได้ระบายอากาศ”
“ไม่ ช่วงฤดูใบไม้ผลิตอนนี้ไม่ได้ขึ้นถึงชั้นราขึ้นบนผ้าห่ม
มันเปียกตั้งแต่ก่อนหน้านี่แล้ว ส่งไปให้หน่วยนิติวิทยาศาสตร์ทีสิ
ว่าสิ่งที่เปื้อนหนังสือเล่มนี้คืออะไร
เก็บตัวอย่างจากผ้าห่มไปด้วย”

- ซองแฮยอง

การอ่านดีจรรยาแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

หากถามว่าสถานที่ไหนมีผู้คนรวมตัวกันอยู่เยอะที่สุด คำตอบหนึ่งในนั้นจะต้องมี “อพาร์ทเมนต์” รวมอยู่ด้วยแน่นอน และก็เป็นสังขรณ์อีกว่ามากคนก็ยิ่งมากความ ถ้าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยอย่างเสียงรบกวนข้างห้อง ทีวีขยับเรื้อราด หรือไฟทางเดินไม่สว่าง ก็คงจะไม่ใช่ไร แต่หากปัญหาที่ว่าคือ คดีอาชญากรรมหรือฆาตกรรมเหมือนอย่างที่เกิดขึ้นในอพาร์ทเมนต์ พงมย็องแห่งนี้ล่ะ

คุณจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเบื้องหลังประตูห้องแต่ละบาน ไม่ได้ซุกซ่อนความลับเบื้อนเลือดบางอย่างเอาไว้...เห็นทีคงต้องพึ่ง อดีตนายตำรวจสืบสวนหัวกะทิให้มาช่วยไขคดีแล้วละ!

prism

คำนำผู้แปล

เมื่อรูปแบบที่อยู่อาศัยในเมืองเปลี่ยนไป ปัญหาจากการอาศัยอยู่ร่วมกันกับคนแปลกหน้าก็มักจะมีให้เห็นเป็นประจำไม่ว่าจะเป็นเรื่องเสียงรบกวนหรือพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ต่างๆ ของเพื่อนบ้าน แต่ชิงซาอู๋ หัวหน้าสำนักงานนิติบุคคลผู้มีดีกรีเป็นถึงอดีตตำรวจสายสืบมือดีในหนังสือเล่มนี้จะพาเราไปเผชิญกับปัญหาหลายรูปแบบที่คาดไม่ถึง (และหวังว่าจะไม่ต้องประสบในชีวิตจริง) จนคุณอาจเผลออูทานออกมาว่า คนแบบนี้ก็มีด้วยหรือเนี่ย!

มาเอาใจช่วยชิงซาอู๋สายสืบคดีไปด้วยกันนะคะ!

มินตรา อินทรรัตน์

สารบัญ

บันทึกการสืบสวน

แห่งอำนวยการเมนต์พมย็อง 01 **5**

คดีพยายามลักทรัพย์ในสำนักงานนิติบุคคล

บันทึกการสืบสวน

แห่งอำนวยการเมนต์พมย็อง 02 **41**

คดีหายสาบสูญของครุสอนพิเศษประจำบ้าน

บันทึกการสืบสวน

แห่งอำนวยการเมนต์พมย็อง 03 **95**

คดีกระโดดตึกฆ่าตัวตายของใครบางคนในอาคาร 102

บันทึกการสืบสวน

แห่งอำนวยการเมนต์พมย็อง 04 **145**

คดีก่อการร้ายด้วยสิ่งปฏิกูลในลิฟต์

บันทึกการสืบสวน

แห่งอำนวยการเมนต์พมย็อง 05

191

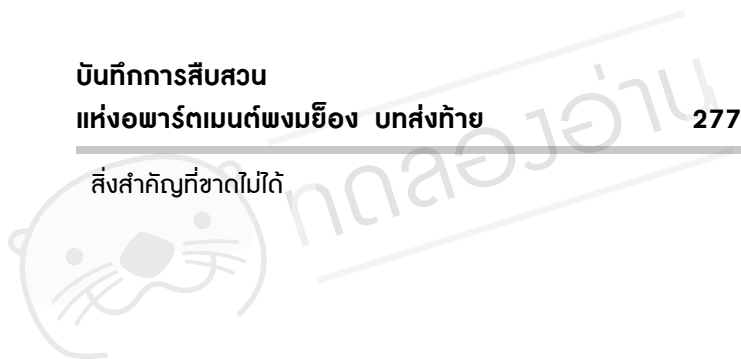
คดีการเสียชีวิตของผู้อาศัยห้อง 1302 อาคาร 101

บันทึกการสืบสวน

แห่งอำนวยการเมนต์พมย็อง บทส่งท้าย

277

สิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้

บริเวณ โดยรอบเงียบสงบถึงขนาดเสียงเม็ดทรายที่ถูกบดขยี้ยู่
ใต้เท้ายังดังไปไกล ชายคนหนึ่งซ่อนตัวอย่างระมัดระวังท่ามกลาง
ความมืดสนิทที่มองไม่เห็นแม้แต่สิ่งที่อยู่ในระยะใกล้ตรงหน้า
ทันใดนั้นก็มิแสงสว่างพุ่งตัดผ่านความมืดในจังหวะที่ไม่คาดคิด
เสียงเคลื่อนไหวของใครบางคนแว่วมาจากจุดไหนสักแห่ง
ชายคนนั้นจึงกลั้หายใจแล้วขดตัวลึบอยู่ในมุมหนึ่งเพื่อหลบแสง
เขาหายใจหอบถี่เพราะตื่นเต้นมาก

ใครบางคนกำลังเดินมาทางนี้ เสียงลากรองเท้าแตะชวน
ให้รู้สึกถึงความเบื่อบ่าและขี้เกียจเต็มทน ฮาว...ชายสวม
รองเท้าแตะยัดตัวบิดขี้เกียจพลางหาวหวอด พอทำอย่างนั้น แสง
ไฟฉายในมือก็วูบไหวในสายตาชายที่กำลังซ่อนตัว

“มีอะไรให้ขโมยหรือไงนะ ถึงสั่งให้มาเดินตรวจทุกวี่ทุกวัน”

เสียงบ่นของชายสวมรองเท้าแตะแว่วมา ฟังแล้วเหมือน
เขาจะเป็นพนักงานของสำนักงานแห่งนี้

ที่นี่คือสำนักงานนิติบุคคลของอพาร์ทเมนต์ฟงมย็อง
ชายที่ซ่อนตัวอยู่เลือกเป้าหมายวันนี้เป็นที่นี้ เขาตระเวนไปรอบ
อพาร์ทเมนต์เพื่อดูลาดเลาติดต่อกันอยู่หลายวันและตรวจสอบ
เวลาเดินตรวจตราของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแล้ว
แต่พลาดตรงที่ไม่ทันได้เช็คเวลาเดินตรวจตราของพนักงานจาก
สำนักงานนิติบุคคลด้วย โชคดีที่ไหวตัวทันและหาที่ซ่อนได้ก่อน

พนักงานคนนั้นเดินตรวจตราเป็นประจำทุกวัน ดังนั้นก็คงเดินฆ่าเวลาพอประมาณแล้วกลับไปห้องพักพนักงานกะ เสี่ยงรองเท้าแตะชวนเบื่อก่อนพร้อมเสียงบันไม่หยุดช่วยสนับสนุนความคิดนั้น ขอเพียงชายสวมรองเท้าแตะจากไป ตู้เซฟสีดำในสำนักงานนิติบุคคลซึ่งเป็นเป้าหมายก็จะตกเป็นของตนทันที

“ฉันเห็นหมดแล้ว ไม่ได้เรื่องเลย เอาแค่พอหอมปากหอมคอเถอะ”

เสียงทุ้มต่ำเอื่อยเตือน ฟูฝาดหรือเปล่านะ ชายที่กำลังซ่อนตัวอยู่กลัวใจทันที เขาเบิกตาโพลงพลางสอดสายสายตาเล็กลัก แต่เพราะอยู่ท่ามกลางความมืด ต่อให้ตั้งใจกลอกตามองแคไหนก็มีแต่จะปวดตาเปล่า ๆ และไม่เห็นอะไรเลยอยู่ดี ตอนที่กำลังคิดเช่นนั้น แสงสว่างจ้าจากไฟฉายก็สาดใส่หน้าเต็ม ๆ

“ไปหลบอะไรอยู่ใต้โต๊ะเล่า โธ่ ตัวก็ใหญ่ยังจะยัดเข้าไปอีก”

เดิมทีชายคนนั้นมีเป้าหมายเป็นตู้เซฟของสำนักงาน แต่การเดินตรวจตราที่ไม่ทันให้ตั้งตัวของพนักงานทำให้เขาต้องรีบมุดลงไปซดตัวหลบใต้โต๊ะ

เท่าที่สวมรองเท้าแตะหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าเช่นนั้น เขาค่อย ๆ เยกหน้าขึ้นมอง แล้วก็เห็นสายตาของชายอีกคนกำลังจ้องลงมาด้วยท่าทางเหนือกว่า

“หะ...เห็นด้วยหรือครับ”

“หอบฮัก ๆ ขนาดนั้นจะไม่ได้เห็นได้ยังไง แล้วอะไรเนี่ยเข้ามาขโมยของหรือ”

ฝ่ามือของชายสวมรองเท้าแตะพาดเข้ากลางหน้าผากของชายที่ซดตัวอยู่ใต้โต๊ะสุดแรง หลังจากโดนพาด ศีรษะของเขา

ก็เข้าไปชกกับโต๊ะเหล็กอย่างจังเหมือนลูกสนุ๊กที่โดนแทง เขา
ร้องครางพลางพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้

“ทำไมถึงพูดจาห้วน ๆ กับผมล่ะครับ...เดี๋ยวนะครับ ขอผม
ออกไปก่อน”

เขาว่าพลางดันขาของชายสวมรองเท้าแตะที่ยืนขวางออกไป
“เฮอะ ให้ตายสิ”

ชายสวมรองเท้าแตะแค้นหัวเราะแล้วก้าวหลบไปข้าง ๆ
เล็กน้อย วินาทีนั้นเอง ดวงตาของหัวขโมยก็ส่องประกายวาววับ
เขายื่นมือไปคว้าข้อเท้าของชายสวมรองเท้าแตะอย่างไม่ลังเล
แล้วออกแรงกระชากจนชายสวมรองเท้าแตะเสียการทรงตัว
ล้มกันจ้ำม่ำ หัวขโมยไม่ปล่อยให้โอกาสนี้หลุดมือ เขาพลุณผลัน
ออกมาจากใต้โต๊ะแล้วเปิดหน้าต่างกระโดดหนีไปข้างนอก แม้จะ
อยู่ชั้นสอง แต่ก็ไม่ใช่ความสูงในระดับที่เป็นอันตราย

หัวขโมยกระโดดลงไปยังบนพื้นอย่างสง่างาม เมื่อเท้า
แตะพื้นก็ลืบเท้าหนีไปทันทีโดยไม่หยุดคิด เห็นอย่างนี้ตอน
เรียนมัธยมปลายเขาก็เป็นนักกีฬาวิ่งระยะสั้นที่มีชื่อเสียงพอตัว
อีกทั้งยังสวมรองเท้าผ้าใบ ไม่เหมือนอีกฝ่ายที่สวมรองเท้าแตะ
ความเป็นไปได้ที่เขาจะหลบหนีสำเร็จโดยไม่ถูกจับได้จึงสูงถึง
ร้อยละ 99.99

ฮึ้ย วันนี้คงต้องล่าถอยไปก่อน

ขณะที่เขาคิดเช่นนั้นเอง

แปะ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

เสียงรองเท้าแตะกระทบพื้นดังขึ้น เหมือนชายสวม
รองเท้าแตะจะไล่ตามหลังมา ทว่าจังหวะของเสียงนั้นกลับว่องไว

เกินกว่าที่คิด หัวขโมยจึงหันไปมองข้างหลัง

ภาพที่เห็นนั้นยากจะเชื่อสายตา เพราะแม่สวมรองเท้าแตะ แต่ชายอีกคนก็ไล่กดมาอย่างรวดเร็ว เขาแกว่งแขนทั้งสองข้างด้วยความเร็วหน้ากลัวแล้วพุ่งเข้ามาหา รวดเร็วจนมองไม่เห็นแม่แต่เท้าที่สวมรองเท้าแตะอยู่ด้วยซ้ำ

“กะ...แกเป็นใคร!”

ไม่รู้ว่าเป็นฝ่ายเป็นใครมาจากไหน แต่มีสิ่งหนึ่งที่หัวขโมยรับรู้ได้อย่างชัดเจน นั่นคือดวงตาที่ปล่อยจิตสังหารออกมาคู่่นั้น! ถ้าถูกจับได้ต้องไม่รอดแน่!

“ว้ากกกกกกกก!”

หัวขโมยร้องตะโกนพลางวิ่งหนีอย่างเอาเป็นเอาตาย

กดอ่าน

บันทึกการสืบสวน // ห้องอพาร์ทเมนต์พวงมयोग 01

คดีพยายามลักทรัพย์ในสำนักงานนิติบุคคล

อุณหภูมิตั้งแต่ขึ้นๆ ลงๆ อยู่แถวติดลบสิบองศาเซลเซียสมาได้สักพักหนึ่งแล้ว ทว่าตั้งแต่เมื่อสองวันก่อน อุณหภูมิก็สูงขึ้นฉับพลันจนไม่ติดลบและรักษาระดับคงที่เรื่อยมา เพิ่งจะเดือนมีนาคมแท้ๆ แต่เหมือนฤดูใบไม้ผลิกำลังมาเยือนแล้ว แสงแดดอ่อนที่ทอดลงมาตั้งแต่เช้าทำหน้าที่ละลายกองหิมะซึ่งทับถมอยู่ตามมุมต่างๆ ของอพาร์ทเมนต์อย่างขยับเขยื้อนแข็ง

“อ๊ะ เจอแม่ซอรินพอดีเลย มานีหนอยลิ ตรงนี้”

ซอบงจา ประธานกลุ่มสตรียืนอยู่หน้าลานแยกขยะของอาคาร 101 เห็นผู้หญิงที่กำลังรีบเร่งออกไปทำงานก็กวักมือเรียกทันที หญิงที่ถูกเรียกว่าแม่ซอรินบนกระโปดกระแปดว่าไปทำงานสายแล้วพาลงเดินเข้าไปหาซอบงจาอย่างรีบร้อน ดวงตาของผู้เรียกเป็นประกายวิบวับราวกับมีเรื่องสนุกจะเล่า เรื่องสนุกที่สุดในโลกคือเรื่องราวน้อยใหญ่ที่เกิดในบ้านของคนอื่น ซึ่งคนที่รู้เรื่องพวกนั้นและคอยทำหน้าที่กระจายข่าวออกไปได้มากที่สุดคือซอบงจา ประธานกลุ่มสตรีคนนี้นั่นเอง

“เดือนนี้ยังไม่ได้โอนค่าสมาชิกกลุ่มสตรีเข้ามานะ”

แม่ซอรินทำหน้าหมัดเรียวแรงทันที เรื่องพูดคุยที่น่าเบื่อที่สุดในโลกคือเรื่องขอเงิน

“ฉันจ่ายแน่ กะว่าจะโอนวันนี้ล่ะ”

ความจริงค่าสมาชิกกลุ่มเป็นรายจ่ายที่ไม่ได้อยู่ในแผน แม้เป็นเงินที่ต้องจ่าย แต่พอเคยลืมไปครั้งหนึ่งก็ชักจะรู้สึกว่าเป็นการเสียเงินที่ไม่เข้าท่า แม่ซอรินหยิบเงินหนึ่งหมื่นวอนออกมาจากกระเป๋าตังค์ด้วยท่าทางไม่เต็มใจ ทว่าซอบงจาไม่ใช่คนจิตใจดีที่จะสนใจเรื่องพวกนั้น เธอฉวยเงินหนึ่งหมื่นวอนจากมือของแม่ซอรินไปทันที

“ต่อให้ฉันไม่ทวง เธอก็ควรจะจ่ายให้ตรงเวลา”

“รู้แล้วนะ ว่าแต่คราวนี้ตลาดนัดอาร์ทเมนต์จะไม่มีผลไม้มาขายใช่ไหม เสาร์อาทิตย์นี้จะมีแขกมาบ้าน ฉันเลยต้องซื้อผลไม้เตรียมไว้หน่อย”

ปกติแล้วจะมีการเปิดตลาดนัดสัปดาห์ละครั้งในเขตอาร์ทเมนต์พรมย็อง พ่อค้าแม่ขายจากข้างนอกจะจ่ายเงินให้กลุ่มสตรีจำนวนหนึ่งแล้วเข้ามาเปิดตลาดนัดตามลานว่างในเขตอาร์ทเมนต์ ส่วนใหญ่เป็นสินค้าอย่างผัก ผลไม้ หรืออาหารประเภทต่าง ๆ แถมยังขายให้ลูกบ้านในราคาพิเศษที่ถูกลงกว่าข้างนอกมากกว่าร้อยละยี่สิบอีก แต่มีกฎว่าหากเอาของไม่ดีมาขายราคาจะถูกจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาขายในตลาดนัดครั้งต่อไป ด้วยเหตุนี้ของที่บรรดาพ่อค้าแม่ค้านำมาขายจึงล้วนเป็นของคุณภาพเยี่ยมและได้รับความนิยมจากเหล่าลูกบ้าน

“อึม ร้านผลไม้จะกลับมา คราวก่อนฉันซื้อแตงโมไร้เมล็ด

จากร้านนั้น ทั้งหวานทั้งฉ่ำ อร่อยสุดๆ ฉันเลยบอกที่ร้านว่า ถ้าจะเอาแต่ผลไม้มาขายก็ให้ขายพันธุ์นั้นอย่างเดียวเลย”

“ชื่อแบบไร้เมล็ดกินจะไปสนุกอะไร ของที่แ่งหอมจนเหี่ยวแถมไร้เมล็ดก็มีให้เห็นที่บ้านทุกวันอยู่แล้วนี่”

“อ๊วย ยายผู้หญิงคนนี้ไม่รู้อะไร ก็ต้องไร้เมล็ดสิ เวลาไปก่อเรื่องข้างนอกจะได้ไม่มีปัญหา ทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชายนั่นละ”

“ว่าไงนะ ตายแล้ว ยายนี่พูดจาหาเรื่องใส่ตัวจริงๆ”

แม้ปากจะพูดเช่นนั้น แต่มุมปากของแม่ซอรินก็ยกขึ้นเล็กน้อย เสียงหัวเราะคิกคักของหญิงสองคนที่แอบส่งสายตาให้กันดังก้องไปทั่วทิศอย่างไม่เจินอวย ทำให้หญิงอายุยี่สิบกว่าๆ ที่สวมสูทและกำลังเดินจ้ำไปทำงานทำหน้ามุ่มขณะเดินผ่าน กระนั้นทั้งสองคนก็ไม่ใส่ใจราวกับจะบอกหญิงสาวว่าเธอก็รอดูอีกไม่กี่ปีหรอก พอมีป้ายชื่อมนุษย์ป่าติดตัวแล้วจะกลายเป็นแบบนี้เอง

แต่บทสนทนาที่กำลังดำเนินไปอย่างออกรสกับแม่ซอรินก็ขาดห่วงกะทันหัน ประธานกลุ่มสตรีมองแม่ซอรินด้วยความประหลาดใจ เพราะสายตาของอีกฝ่ายดูเลือนลอยเหมือนกำลังเคลิบเคลิ้มอยู่ในความฝัน เธอทอดสายตาเลียด้านหลังประธานกลุ่มสตรีไปยังจุดหนึ่ง พอשובงจาหันหลังไปดูว่ามีอะไรก็กลับมีสีหน้าเช่นเดียวกับแม่ซอริน

“อ้าว สวัสดีครับ”

ชายคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามาใกล้ เส้นผมสีดำขลับยุ่งเหยิงปรกหน้าผากขาวสะอาด ชวนให้คิดว่าหากได้ลองจับคงจะนุ่มน่าดู ดวงตากลมโตดูลึกล้ำ ริมฝีปากบางเจ้าเสน่ห์ชวนให้อยากสัมผัส

ชั่ววูบ แม่ตัวสูงใหญ่ แต่ร่างกายโดยรวมดูสมส่วน เขามีพลังแปลกประหลาดที่ชวนให้เข้าใจผิดว่าแม่แต่ร่องเท้าแตะที่สวมอยู่ก็เป็นของแบรนต์เนม ขนาดในสายตาของซอบงจา ประธานกลุ่มสตรีผู้เหนื่อยหน่ายกับเหล่าพนักงานที่เดินลากรองเท้าแตะไปมาในตึกออฟฟิศเมนต์ ก็ยังไม่รู้สึกว่าร่องเท้าแตะคู่นั้นขัดหูขัดตาเลยแม้แต่น้อย ชายคนนั้นคือซ็องซาอุง พนักงานใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานเป็นหัวหน้าสำนักงานนิติบุคคลเมื่อไม่นานมานี้ ซอบงจาประธานกลุ่มสตรีรู้อยู่แล้วว่านี่เป็นเวลาที่เขาเดินกลับ หลังจากตรวจตราในออฟฟิศเมนต์เสร็จ

“สะ...สวัสดีค่ะ”

แม้จะตอบรับอย่างอีกอักและฟังดูคล้ายออกเสียงว่า “ซาหวาดดีค่ะ” แต่ทั้งแม่ซอรินทั้งคุณนายซอบงจาต่างก็ไม่รู้เลยว่าเสียงนั้นเปล่งออกมาจากปากใคร ซ็องซาอุงสบตาหลวงส่งยิ้มหลังจากก้มศีรษะให้เล็กน้อยก็เดินผ่านพวกเธอไปอย่างรวดเร็ว ใบหน้าของหญิงสองคนที่ก่อนหน้านี้เฝ้าแต่พูดคุยเรื่องลามกมีรอยยิ้มพริ้มพรายปรากฏ

“แม่ซอริน”

“หืม”

“...ถึงฤดูใบไม้ผลิแล้วนะ”

แม่ซอรินยิ้มกว้างแล้วหัวเราะ

“นั่นสิ ฤดูใบไม้ผลิแล้ว”

จิตใจของหญิงวัยกลางคนที่พูดคุยเฮฮาเกี่ยวกับเรื่องใต้สะดือแอบอุ่นขึ้นเพราะอุณหภูมิของฤดูใบไม้ผลิจากตัวชายคนหนึ่ง ทว่าเจ้าตัว นั้นคือซ็องซาอุงกลับเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น เดี่ยวนี้พวกบ้าๆ

น่ากลัวแปลกๆ ไม่สิ ไม่ใช่เรื่องแปลก เวลาสองคนนั้นเจอกันที่ไร เป็นต้องชวนกันพูดจาสองแง่สองง่ามทุกครั้งไม่ว่าอยู่ที่ไหนก็ตาม เขาแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินแล้ว แต่เรื่องแต่งไม่ไร้เมล็ดเมื่อกี้ก็ลอยเข้าหูทั้งหมด หากบังเอิญเจอกันในเขตอพาร์ทเมนต์จะรับรู้ได้ถึงสายตาที่ปราดมองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างเปิดเผย บางครั้งมือของพวกเขาเกือบปิดผ่านแกวักันของเขาเหมือนบังเอิญหรือพลาดไปโดน ทำเอาเขาอยากตะโกนใส่เหลือเกินว่า เดี่ยวพ่อก็จับข้อหาล่วงละเมิดทางเพศให้หมดเสียหอก แต่หากผู้ชายลุกขึ้นมาโวยวายเพราะมีผู้หญิงมาถูกเนื้อต้องตัวคงน่าอายไม่น้อยในเมื่อเป็นอย่างนั้น การเดินหนีก็เป็นทางออก นั่นเป็นทางที่ชองซาอุเลือกแล้ว

แต่บุคคลที่เป็นมนุษย์ป่าก็ไม่ได้มีนิสัยอย่างนั้นทั้งหมด เพราะมีคุณป้าที่ไม่เป็นแบบนี้เช่นกัน ซาอุเอ่ยทักทายหญิงวัยกลางคนที่กำลังเดินเข้าสำนักงานนิติบุคคล

คุณชเว แม่บ้านทำความสะอาดนั่นเอง

“วันนี้เข้างานช้านะครับ”

เธอไม่ได้รับหน้าที่ดูแลความสะอาดของอาคาร 101 เพียงอย่างเดียว แต่ยังดูแลสำนักงานนิติบุคคลด้วย จึงมาทำงานแต่เช้าเพื่อทำความสะอาดสำนักงานก่อนพนักงานคนอื่น ๆ มาถึง แต่วันนี้เธอเพิ่งจะเข้างานในเวลาที่พนักงานสำนักงานมาทำงานกันสักพักแล้ว

“อ้อ หัวหน้าห้อง ฉันไปตรวจสุขภาพมานิดหน่อยนะ อายุปุนี่แล้ว ถ้าอยากมีโรคภัยน้อยลงอย่างน้อยสักหนึ่งโรคก็คงต้องพยายามหน่อยละนะ”

“ฮ่าๆ นั่นสินะครับ”

เธอเป็นคุณป้าที่เป็นกันเองกับเขาอยู่เสมอ โชคดีเหลือเกินที่ผู้หญิงวัยกลางคนไม่ได้เป็นเหมือนประธานกลุ่มสตรีกันหมด

เหมือนว่าชอบจา ประธานกลุ่มสตรีจะสังเกตเห็นความในใจของซาอู่งที่อยากหนีไปให้ไกล เสียงร้องเรียกของเธอดังแหลมขึ้นจากข้างหลังคล้ายหมายจะคว่ำต้นคอเขาไว้

“อ้อ จริงสิ หัวหน้าซ็อง!”

เสียงพูดของเธอฟังดูยั่ววนมากกว่าปกติ ซ็องซาอู่งรีบสาวเท้าและทำเป็นไม่ได้ยิน แล้วพูดเสียงดังกว่าเดิมขณะสนทนากับคุณชเว แม่บ้านทำความสะอาด

“แล้วไปตรวจสุขภาพมา ไม่เวียนหัวหรืออะไรแบบนี้หรือครับ คราวก่อนผมอดข้าวไปเลยหัวจนลำบากอยู่พักใหญ่เลย”

“หัวหน้าซ็อง!”

“โน่นแน่ะ ประธานกลุ่มสตรีเรียกไม่ใช่หรือ”

“ทำหุทวนลมไปครับ”

ซาอู่งเดินเข้าไปประชิดคุณชเว แม่บ้านทำความสะอาดพร้อมเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น วินาทีที่เดินเข้ามาในสำนักงานนิติบุคคลก็ได้ยินเสียงตะโกนด้วยความร้อนใจของชอบจา ประธานกลุ่มสตรีไล่หลังมา

“นี่ หัวหน้าซ็อง! มาเจอฉันหน่อยสิ!”

“โอ้ หัวหน้าซ็อง!”

ทันทีที่ซ็องซาอุงเดินเข้ามาในสำนักงาน คิมซ็อกนัม ผู้จัดการสำนักงานนิติบุคคลก็ทำท่าดีใจมากใหญ่แล้วลุกขึ้นยืนต้อนรับเขา แม้ว่าคิมซ็อกนัมจะรังเกียจพนักงานกะที่ลืมนหน้าที่ตัวเองแล้วนอนหลับยาวตอนกลางคืน แต่วันนี้ซ็องซาอุงตรงหัวตาของซ็องซาอุง ซึ่งหลับฝันหวานหลังจากจับหิวขโมยกลับไม่กวนใจเขาเลย สาเหตุเป็นเพราะซาอุงจับหิวขโมยได้! คิมซ็อกนัมมองด้วยสายตาบ่งบอกว่าภูมิใจในตัวซ็องซาอุงเหลือแสน เขาจับแขนทั้งสองข้างของอีกฝ่ายเอาไว้แล้วเขย่าทั้งเส้นผมที่ไม่รู้ว่าใช้ยาย้อมผมอะไรถึงได้ดำจนแปลกตาแล้วหวีแสกข้างโดยแบ่งสัดส่วนที่สองต่อแปด ผิวที่เปล่งประกายจนนึกสงสัยว่าไปดูแลผิวระดับพรีเมียมที่ไหนมา สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้ซ็องซาอุงลำบากใจ แต่คิมซ็อกนัมไม่หวั่นไหวต่อปฏิกริยาเช่นนั้น และยังคงยื่นใบหน้าที่ชวนหนักใจเข้ามาใกล้ตามความเคยชิน ซ็องซาอุงเกาะมือของคิมซ็อกนัมที่เกาะแขนตัวเองออก ก่อนจะก้าวถอยหลังแล้วเอนตัวหลบ

“อะไรครับ...”

“ได้ข่าวว่าเย็นเมื่อวานนี้นายทำงานสำเร็จเรื่องหนึ่งนี้ ทำดีมากจริง ๆ เย็นนี้มีประชุมตัวแทนผู้พักอาศัยพอดี ฉันจะได้ยื่นอกผายไหล่ผึ่งใส่ตัวแทนพวกนั้นแล้ว!”

ดูเหมือนเรื่องจับขโมยเมื่อคืนนี้จะไปถึงหูผู้จัดการแล้ว ซาอุงไม่ได้กะจะเก็บเป็นความลับ เพราะอย่างไรเสียก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเขตอพาร์ทเมนต์ เขาตั้งใจว่าจะรายงานให้ผู้จัดการทราบตอนมาถึงที่ทำงาน แต่ในเมื่ออีกฝ่ายรู้เรื่องแล้ว ตนก็ไม่จำเป็นต้อง

ต้องอธิบายอีก ซึ่งนับว่าเป็นโชคดี ซึ่งซาอุ่งตอบ “ครับ” กลับไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คิมซ็อกนัม ผู้จัดการเห็นท่าที่ลังเลของซาอุ่งแล้วก็เข้าใจผิดว่านั่นเป็นท่าที่เขินอายต่อคำชมที่เกินเหตุ

“ทำเป็นเขินไปได้ เอาเป็นว่าเดี๋ยวจะมีตำรวจมาสอบถามเกี่ยวกับคดี ลองไปเจอละกัน น่าจะมีนักข่าวที่เข้าออกโรงพักด้วย ลองแอบไปหยอดกับพวกเขาว่าให้นำเสนอข่าว เช่น ข่าวว่าสำนักงานนิติบุคคลแห่งอาร์ทเมนต์ฟงมย็องมีความรับผิดชอบและความยุติธรรมเต็มเปี่ยม อะไรแนวนั้น”

“ผู้จัดการครับ ตอนนั้นผมต้องกลับบ้านแล้ว ผมเพิ่งออกกะมานะครับ นี่ก็เลยเวลาเลิกงานมาตั้งห้านาที”

คำพูดของคิมซ็อกนัมโฟกัสอยู่ตรงที่อยากออกสื่อ แต่ความสนใจของซาอุ่งคือการเลิกงานกลับบ้าน พนักงานที่เข้ากะจะเลิกงานตอนเก้าโมงเช้า ตอนนี่เลยเวลามาตั้งห้านาที ซาอุ่งจึงไม่พอใจเท่าไร

“เฮ้อ เจ้าหมอนี่...”

“ขอแค่แป๊บเดียวค่ะ อยู่คุยกันก่อนสิคะ”

เสียงที่ดังขึ้นกะทันหันทำให้สายตาของคิมซ็อกนัมและซาอุ่งหันไปมองประตูทางเข้าออกของสำนักงานพร้อมกัน ผู้หญิงคนหนึ่งสวมเสื้อแจ็คเก็ตสีก็ยืนอยู่ตรงนั้น ผมที่ยาวลงมาถึงกลางหลังผ่านการหวีอย่างประณีตแล้วดึงไปมัดรวบไว้ข้างหลังดูเหมาะกับเจ้าตัวมาก เธอสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร เป็นความสูงที่ไม่น้อยเลยสำหรับผู้หญิง แม้สวมรองเท้าส้นเตี้ย แต่โดยรวมแล้วก็ดูเป็นเจ้าแม่แพชั่น ดวงตาของซาอุ่งที่มองเธอโตขึ้นเล็กน้อยด้วยความอึ้ง แล้วเธอก็เดิน

เข้ามาในสำนักงานอย่างมึนออกมึนใจ

“ฉันคือคนที่โทร.มาเมื่อกี้ ตำรวจสายสืบตั้งจู่จ้องจากทีม
อาชญากรรมที่หนึ่ง สถานีตำรวจอินพาคะ”

“อ้อ เชิญเลยครับ”

คิมช็อกนัมเอ่ยต้อนรับอย่างยินดี หลังจากที่เหงื่อตก
เพราะมัวแต่คิดจะรังตัวซ็องซาอุง ผู้คิดว่าการเลิกงานตรงเวลา
เป็นดังชีวิต จากนั้นคิมช็อกนัมก็เอ่ยแนะนำ

“ทางนี่คือหัวหน้าซ็องซาอุง คนที่จับหัวขโมยได้ครับ”

น้ำเสียงตื่นเต้นของคิมช็อกนัมทำให้คังจู่จ้องยิ้มอย่างมี
เลศนัยพลางมองซ็องซาอุง พอเห็นรอยยิ้มของเธอ ซ็องซาอุง
ก็นิวหน้าเล็กน้อย

“ตำรวจที่รับผิดชอบพื้นที่นี่คือเธอเองหรือ”

“มาอยู่เนืองสินะ ซ็องซาอุง”

“อ้าว ทั้งสองคนรู้จักกันหรือ”

คิมช็อกนัมเบิกตามองคังจู่จ้องและซ็องซาอุงสลับไปมาด้วยความ
ตกใจ แล้วทั้งคู่ก็ตอบพร้อมเพรียงเหมือนนัดกันมา

“สตอล์กเกอร์นะครับ”

“แฟนนะค่ะ”

คำตอบว่าสตอล์กเกอร์เป็นของซ็องซาอุงที่กำลังขมวดคิ้ว
ส่วนคังจู่จ้องที่ตอบว่าแฟนก็ทำหน้าที่เหมือนกำลังล้อเลียนซ็องซาอุง
คิมช็อกนัมสับสน ไม่รู้ว่าคำตอบของใครถูกต้อง จึงได้แต่
เอียงคอมองอยู่อย่างนั้น
